

NA POČITNICAH.

j, zlate počitnice!

Po desetmesečnih trudi in skrbeh prebiti dva meseca brez vsake skrbi, prebiti pri svojih v domači hiši, v vedno lepi božji naravi! To je rajsko življenje!

Kaj pa šele mestni mladini, ki je skozi celo leto v zidovju — kaj so pa šele tej počitnice, ako jih more prebiti daleč od mesta v čistem, zdravem zraku, v prijetnem hladu žuborečega potoka, v miru gostolistega sadnega in gozdnega drevja. To je življenje, ki kreпча duha in telo.

Globočnikovi so tako srečni, da vsako leto uživajo v polni meri veselje in dobroto počitnic. V Globodolu imajo že bolj daljno sorodstvo in tjakaj zahajajo leto za letom takoj, ko se zatvorijo mestne šole. In Globodol! Raj na zemlji, od gostoporastlih holmov obdana dolinica. Sredi sočnih travnikov se vije pod vitkimi topoli bister potoček. Bolj proti gornjemu delu dolinice, med gostim sadnim drevjem, pa stoji lična hiša Globočnikovih sorodnikov, kar nalašč prirejena za mestne ljudi ob času počitnic.

Semkaj dohajajo torej leto za letom Globočnikovi ob poletnih počitnicah vun iz mestnega prahu in hrušča in ropota.

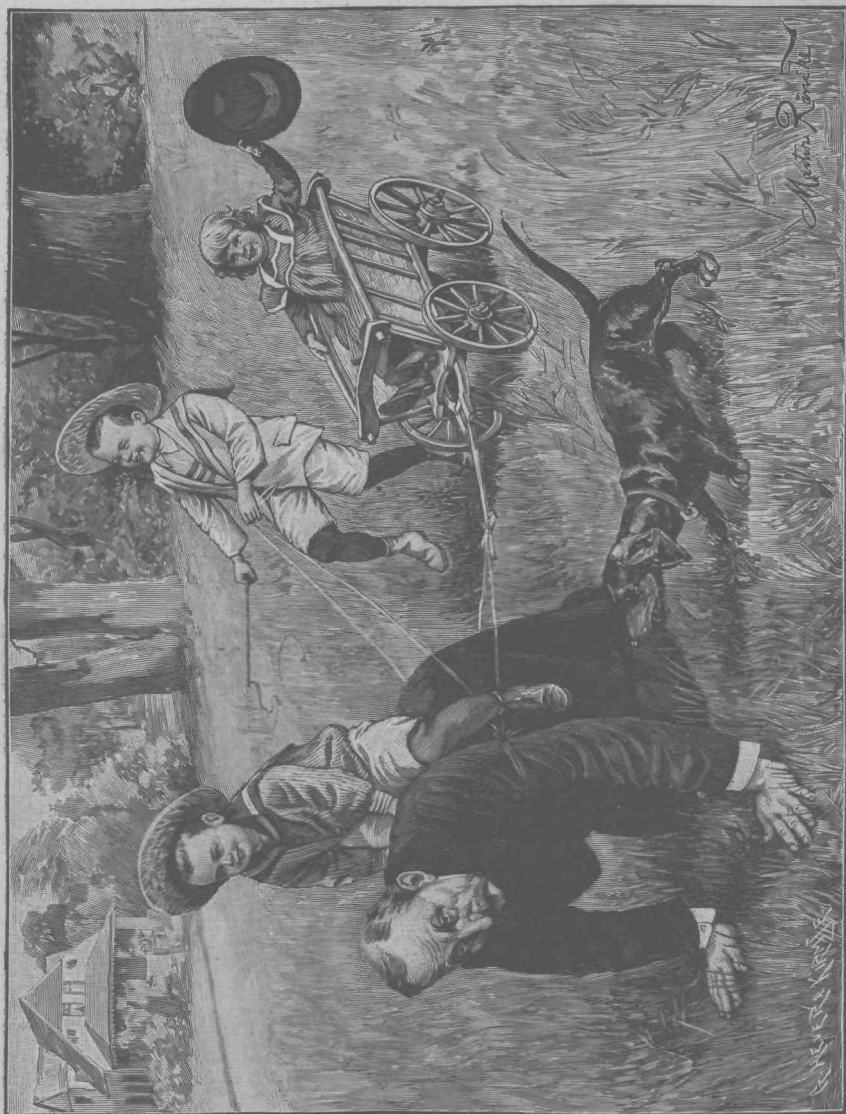
Tudi letos so prišli. Rudi, Pepi in Malči z mamico in ujčkom Hugonom vpokojenim častnikom, oče pa so morali ostati radi službe v mestu, pa pridejo za njimi pozneje za nekaj dni. Deležen splošnega počitniškega veselja je pa letos tudi zvesti domači varih Dakelj. Kako se je vrtil in valjal po zeleni trati, ko se je čutil rešenega vrvice in nadležnega nagobčnika! Saj tudi psu ni dobro v mestnem ozidju, pod večnim nadzorstvom je.

„Nebeško življenje,“ so dejali radi Globočnikovi, „imamo tu v Globodolu.“ In res so je imeli stari in mladi z Dakeljem vred. Samo en dan se jim je zdelo, da vseeno ni tako prijetno v Globodolu, kot so mislili.

Prišlo je pa takole do tega: Otroci so otroci, v igri neugnani. Ni bilo torej miru ni pokoja, dokler niso preprosili ujčka, ki so bili prej častnik pri topničarjih, naj vendar pokažejo, kako vozijo topničarji svoje topove. Za top je dober Globodolski otročji voziček, nanj nalože Malči, ujček morajo biti pa konj, Pepi voznik in Rudi jezdec. — Precej časa navezujejo in ravnaajo, preden steče čudna uprega tja po sredi najlepše trave Globodolskega travnika. Med otročjim in pasjim hruščem gazijo ujček z vsemi štirimi sočno travo, ko pridejo mimo Globodolski gospodar. Kaj nevoljno zmajejo z glavo in izpregovore malo trdo: „No, no, tako pa ne bo šlo; igrajte se le, igrajte, škode pa ni treba delati!“

Vsa vesela in hrupna vožnja je na hip obstala. Otroci so se prestrašili, ujčku pa so se pomešali v srcu občutki nevolje in sramote, da jih je moral zalotiti gospodar ravno v takem položaju. Konec je bilo vojaškega manevra. Molče so pobrali vsak svoje stvari in molče odšli vsi proti domu. Otroci, oplášeni v zavesti, da so nekaj zakrivali; ujček pa užaljeni radi gospodarjevega opomina, ker gosposki ljudje silno neradi slišijo ostrejšo besedo iz kmetiških ust.

Ko je opoldne gospoda obedovala v lopi koncu hiše, je iskal gospodar okrog hiše neko malenkost, ki mu je snoči nekje odletela od voza. Ko se približa lopi, mu prileti na uho beseda: brezobzirnost! Ujček so jo izustili. Nato se pa zaslišijo rahle besede gospe Globočnikove: Ne bodi

no tak, saj ima kmet prav, da se boji za seno, ker ga vedno mnogo potrebuje in mu ga rado zmanjkuje. Meni se zdi, da vam je tudi prav pametno povedal: „Igrajte se le, igrajte; toda škode pa ni treba delati!“

Drugi dan je bilo pa že vse spet pozabljeno, in igrali so se kot poprej, toda sredi travnika nikdar več.

F. G.

